

езиковитъ остатъци на именника и който е тъй общъ въ сегашното чуващко нарѣчие. (Вж. подробно у B. Munkacsy въ Nyelvtudományi Közlemények X. 133., гдѣто сѫ показани многобройни примѣри, id. въ Ethnographia VI, 377. Ср. и Praehistorisches in den magyarischen Metallnamen отъ сѫщия въ Ethnologische Mittheilungen aus Ungarn IV Bd. 1895, св. 1, 2—3, р. 92. id. Ethnographia, V, 1—25).

Върху историята на въпроса за прабългарското влияние въ маджарския езикъ въ фонетично и лексикално отношение ние не можемъ да се спремъ,¹⁾ ще изтѣкнемъ само едно важно за напитъ цѣли обстоятелство, именно че *цѣлиятъ характеръ на заетите въ маджарския езикъ стари турски елементи указва на страна, които никакъ не отговаряте на сегашната чуваща областъ.* Между заетите думи ние намирате именно названия на животни и растения, които сѫ свойствени само на южни или въобще на по-топли климати: напр. oroszlán (левъ), teve (камила), kaplan (тигъръ), szőlő (гроздъ), búza (пшеница), bors (пшеръ) и пр. Турсю е и названието за море (tenger), каквото турските племена сѫ могли да видятъ само на югъ. Отъ тукъ слѣдва, че маджаритъ сѫ могли да бѫдатъ съсѣди на прабългаритъ не по срѣдното течение на Волга, а негдѣ много по-на югъ. Споредъ Дербенде-Намѣ градътъ Маджаръ въ Дагестанъ билъ създадън въ VI—VII вѣкъ. Константинъ Порфирородни търси отечеството на маджаритъ въ Персия. Така знаятъ и домашнитъ маджарски хроники. И до днесъ сѫ се очували развалинитъ на Олу и Кучук-Мажар на р. Кума.

Съ това вие сключавамъ своята монография, която отъ самото начало си постави за цѣль, да разгледа колкото е възможно изчерпателно *само една страна* отъ въпроса за нашия произходъ: *езика на прабългаритъ.*

Иде редътъ на другите монографии, които сѫ не по-малко необходими, и които отблѣзахме още въ увода на своя трудъ:

- 1) една обстойна студия върху *нравите и обычаята на прабългаритъ* споредъ запазенитъ изгѣстия на източнитъ и западнитъ списатели, особено *Responsa* на папа Николай и съвременния фолклоръ,
- 2) една монография върху *антропологичния типъ на прабългаритъ*, и
- 3) подобна монография върху *тъхната веществена култура, споредъ данните на археологията.*

София, ноември 1899. год.

¹⁾ Хунфалви напр. е на друго мнѣніе. Споредъ него турските думи сѫ *р. нам. з* въ мадж. езикъ са заети чрѣзъ посрѣдството на *кабаритъ* отъ иѣкое нарѣчие, *подобно* на чуващкото, ала той съмѣтъ чуващъ за остатъци отъ старитъ мочни хазари, а не отъ прабългаритъ. Ср. Die Völker Oesterreich-Ungarns, Wien und Teschen 1881, т. V, Die Ungern oder Magyaren, р. 60 и сл.